

РЕШЕНИЕ

№ 40564

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8774** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба с вх. № 24614/10.07.2026 г. на „РИМЕЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „К. село“, [улица], [жилищен адрес] представлявано от управителя Р. М. К., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003177/25.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на дружеството е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДВП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.
Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна и необоснована. Поддържа, че е предоставил автомобила на водач, който се е легитимирал със свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС), намиращо се у него, и че дружеството няма достъп до информационната система на МВР, за да провери броя на контролните му точки. Позицията се базира на техническата изправност на автомобила, наличието на задължителна застраховка, платен данък и винетна такса, както и на необходимостта от използването му за ежедневни доставки. Счита, че прекратяването на регистрацията води до несъразмерни вреди за търговската му дейност. В жалбата е изложено и твърдение, че контролните точки на водача са изчерпани въз основа на актове и наказателни постановления, влезли в сила през 2024 г., но органите на МВР не са извели своевременно свидетелството му.
Прави искане за отмяна на заповедта. Претендира разноси въз основа на представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. М. Л..

Ответникът - полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по жалбата. С придружителните писма, с които е изпратена административната преписка, е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доказателствата по административно дело № 8774/2026 г., доводите на страните и извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.06.2026 г., около 11:13 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], товарен автомобил „О. В.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „РИМЕЯ“ ЕООД, е управляван от Л. Й. М.. При извършената полицейска проверка е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия GA № 5658619/11.06.2026 г. за това, че, след справка чрез техническо средство за отдалечен достъп до АИС „Пътна полиция“ е установено, че на водача са отнети всички контролни точки, че е изгубил правоспособността си по чл. 157, ал. 4 ЗДвП и не е върнал СУМПС. Посочени са нарушения на чл. 150 и чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

На 25.06.2026 г. полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи издава оспорената Заповед № 26-4332-003177, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП е постановено прекратяване на регистрацията на автомобила, собственост на „РИМЕЯ“ ЕООД, за срок от шест месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол по чл. 172, ал. 5 ЗДвП, от неговия адресат и собственик на автомобила, чиято регистрация е прекратена. Дружеството има пряк и личен правен интерес от оспорването по чл. 147, ал. 1 АПК. По делото няма доказателство за съобщаване на заповедта на дата, от която към 10.07.2026 г. да е изтекъл срокът по чл. 149, ал. 1 АПК. Първоначалната нередовност във връзка с процесуалното представителство е отстранена чрез изричното потвърждаване от управителя на извършените действия, съобразно чл. 101 ГПК във връзка с чл. 144 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. По силата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП мерките по чл. 171, т. 2а ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи СДВР е определена като служба за контрол в рамките на обслужваната територия, включително чрез полицейските органи от отдел „Пътна полиция“. Със Заповед № 5133-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ са оправомощени да прилагат ПАМ, включително по чл. 171, т. 2а ЗДвП. Представената Заповед № 5133-14431/01.12.2025 г. удостоверява преназначаването на Е. Л. Б. на длъжността полицейски инспектор IV степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към същия отдел. Така установеното служебно положение попада в обхвата на оправомощаването, а управлението е осъществено на територията на [населено място].

Заповедта е в писмена форма и съдържа данни за издателя, адресата, фактическото и правното основание, вида на приложената мярка и срока ѝ.

Член 171, т. 2а, б. а) ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията за срок от шест месеца до една година и спрямо собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач. В случая органът се е позовал именно на изгубена правоспособност

вследствие отнемането на всички контролни точки по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

В случая собствеността на „РИМЕЯ“ ЕООД и управлението на автомобила от Л. М. на 11.06.2026 г. се установяват от регистрационните документи и АУАН и не са спорни. По отношение на отнемането на всички контролни точки обаче липсват доказателства за правопораждащите факти. Не са представени актовете, въз основа на които е извършено отнемането, датите на влизането им в сила и броят на отнетите точки. Няма данни и за първоначалния брой точки на водача и последващите промени в него, които да позволяват проверка дали всички точки действително са били отнети преди управлението на 11.06.2026 г.

По силата на чл. 157, ал. 4 ЗДвП загубата на правоспособност настъпва по закон при отнемане на всички контролни точки. За отнемане през 2024 г., каквото се сочи в жалбата, приложимият тогава чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. изисква влязло в сила наказателно постановление. С изменението, обнародвано в ДВ, бр. 49 от 29.05.2026 г., основанията за отнемане са уредени в чл. 2, ал. 6 от наредбата и включват и посочените в него фишове и електронни фишове. Изменението не придава обратно действие на новите основания и не освобождава органа от доказване на актовете и настъпването на правните им последици. Независимо от приложимата във времето редакция съдът следва да може да провери въз основа на кои влезли в сила актове е изчерпан броят на контролните точки.

В АУАН е отразен резултатът от извършена справка в АИС „Пътна полиция“, но самата справка за водача не е приложена. Представената справка от АИС „КАТ – Регистрация“ се отнася до автомобила и неговия собственик, а не до контролните точки и правоспособността на Л. М.. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази сила следва да бъде съобразена за удостоверените фактически констатации, включително извършената проверка, самоличността на водача, управлението и изземването на документите. Тя обаче не превръща правния извод за изгубена правоспособност в необорима констатация и не замества доказването на актовете, чиито законови последици се твърдят. Отразяването на регистрова информация удостоверява резултата от справката, но само по себе си не позволява съдебна проверка на основанията, броя и момента на отнемането на точките. В този смисъл е практиката на Върховния административен съд, отразена в Решение № 3965/27.03.2018 г. по адм. дело № 420/2017 г., VII отделение, и Решение № 10588/16.08.2018 г. по адм. дело № 8381/2017 г., VII отделение.

Съдът съобразява изрично изложеното в жалбата твърдение за изчерпване на точките по наказателни постановления, влезли в сила през 2024 г. Това изявление е неблагоприятно за жалбоподателя и подлежи на преценка по чл. 175 ГПК във връзка с чл. 144 АПК заедно с всички останали обстоятелства. То не индивидуализира нито едно наказателно постановление, не съдържа данни за отнетите с него точки и точния момент на влизането му в сила и се отнася до правния статус на трето лице. В контекста на жалбата е изложено като аргумент за несвоевременно изземване на свидетелството от МВР. Преценено заедно с липсата на първичните актове и на справка за точките, това общо изявление не е достатъчно да установи целия фактически състав на загубата на правоспособност.

За пълнота следва да бъдат обсъдени и останалите доводи в жалбата. Физическото притежаване на СУМПС не запазва правоспособността, ако всички контролни точки са действително отнети. Връщането или изземването на свидетелството е последица от загубата на правоспособност, а не условие за настъпването ѝ. Изтичането на две години не възстановява правоспособност, която вече е изгубена по чл. 157, ал. 4 ЗДвП, като за този случай законът предвижда реда по чл. 157, ал. 5 ЗДвП. Разграничението между възстановяване на точки на правоспособен водач и придобиване отново на изгубена правоспособност е разяснено и в Решение № 9/06.06.2024 г. по к.д. № 5/2024 г.

на Конституционния съд. Следователно твърдяното бездействие на МВР от 2024 г. само по себе си не изключва приложението на мярката при управление през юни 2026 г.

Самостоятелно обсъждане изисква и съответствието на приложената мярка с принципа на съразмерност и целта на закона. Макар знанието на собственика за неправоеспособността на водача да не е елемент от фактическия състав на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП, възможността му да установи това обстоятелство е относима към преценката дали ограничението на неговите права изпълнява превантивното си предназначение в конкретния случай. Обвързаната компетентност не освобождава административния орган от изискванията на чл. 6 АПК. В случая при проверката водачът е разполагал с издаденото му СУМПС, което е иззето от контролните органи. Загубата на правоспособност вследствие изчерпване на контролните точки не е обстоятелство, което собственикът може да установи от самия документ. Дружеството не разполага с възможност за самостоятелна проверка в информационните масиви на МВР, а по делото не са установени данни да е било уведомено за твърдяната загуба на правоспособност или да е имало други основания да се съмнява в нея. Твърдението в жалбата за изчерпване на точките през 2024 г. не установява, че това обстоятелство е било известно на собственика при предоставяне на автомобила.

При тези конкретни обстоятелства шестмесечното изключване на автомобила от движение надхвърля необходимото за постигане на превантивната цел. Ограничението засяга възможността на дружеството да използва автомобила и чрез правоспособни водачи, при положение че то не е разполагало с разумна възможност да установи основанието за твърдяната неправоеспособност. Самото определяне на минималния законов срок не преодолява тази несъразмерност. Така приложената принуда придобива преобладаващо санкционен ефект спрямо собственика, вместо да осъществява необходимата и съразмерна превенция. Това обосновава допълнително основание за отмяна по чл. 146, т. 5 АПК във връзка с чл. 6, ал. 2 АПК.

По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 4 и 5 АПК и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени доказаните разноски по настоящото производство. Представеният платежен документ удостоверява внесена държавна такса от 25,56 евро, поради което подлежи на възстановяване този размер, независимо от посочените в списъка 30 евро. Разноските следва да бъдат възложени на СДВР, от чийто бюджет се издържа органът, издал отменения акт.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003177/25.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на „РИМЕЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „К. село“, [улица], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 25,56 евро (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

СЪДИЯ:

